

ŞEHRİN PARMAKLARI

Duraklarda bekliyor şehrin insanları
Coğrafyadan coğrafyaya taşınıyorlar
Her adımda biraz daha aşınıyorlar

Yollar valizlere sığmaz
Her bulutta yağmur yağmaz

Aklın sınırlarında dolanıyor zaman
Şehir parmaklarını göğe kaldırıyor
Şehrin parmakları güneşe saldırıyor

İrmak ırmak parmak kırmak
Kolay mı şiire varmak

Şiir ki son durak insan düşüncesine
Ne eskide kalabilir ne yeni olabilir
Hasını ancak imbik gönüller bilir

Kafiyesini kaybetmiş şiirler yitik
Ar, sar, asar yitiklerden biri ikisi
Söz sandığı yüklü yürük atın terkisi

Dönmezse sılasına ar
Asla var olamaz asar

İşaret parmakları kopuverir şehrin
Göz alır gökyüzünün olanca saflığı
İm, sim, resim hepsi kafiye tuhaflığı

Tamamlanamazsa resim
Kafiye olamaz cisim

Kent siluetten ibaret irade beton
Sin, esin, neredesin kelimeler kayıp
Yaşayamazsın dayatmayı seçim sayıp

Tamamlanamazsa sesi
Şiir terk eder herkesi

Şehrin gürültüsü suskunluk sayılır
Her pencereden bir karanlık yayılır

Ali SAÇIKARA